

РЕШЕНИЕ

№ 1674

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Райна Мартинова Въззивно гражданско дело
№ 20231100505654 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 3427/06.03.2023 г. по гр. д. № 23926/2022 г. по описа на СРС, 42 състав е признато за установено на основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 79 от ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД по отношение на П. А. П., че съществува вземане на „Топлофикация София“ ЕАД в размер на 5168,23 лева – главница за топлинна енергия за периода от м. 05.2018 г. до м. 04.2020 г., 674,93 лева – мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. до 29.06.2021 г., 56,53 лева – сума за дялово разпределение за периода м. 06.2018 г. до 04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска – 07.07.2021 г. до окончателното плащане на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 39894/2021 г. по описа на СРС, 42 състав, като отхвърля иска за разликата над 5168,23 лева до пълния претендиран размер от 5228,13 лева главница за топлинна енергия, в частта за разликата над 56,53 лева до пълния предявен размер от 59,10 лева сума за дялово разпределение, за сумата от 11,32 лева – мораторна лихва върху сумата за дялово разпределение.

Против решението, в частта, в която предявените искове са уважени, е постъпила въззивна жалба вх. № 87094/29.03.2023 г., подадена от П. А. П., в която са изложени съображения за неговата неправилност. Въззивникът, чрез особения си представител, посочва, че по делото не било установено, че съществува каквато и да било връзка на ответника с топлоснабдения имот, никога не го бил ползвал нито за собствени или други нужди. Посочва, че вземането е погасено по давност. Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба с вх. № 123601/04.05.2023 г. въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД оспорва въззивната жалба и моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Производството по гр.д. № 23926/2022 г. по описа на СРС, 42 състав е образувано по искова молба, подадена от „Топлофикация София“ ЕАД против П. А. П., с която са предявени искове с правно основание чл. 422 от ГПК във връзка с чл. 79, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите във връзка с чл. 149 от Закона за енергетиката и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите.

В исковата молба се твърди, че ответникът в качеството му на собственик на топлоснабден имот в гр. София, ж.к. ***** ет. *****, абонатен № *****, е клиент на топлинна енергия за битови нужди. Поддържа, че съгласно чл. 150 от Закона за енергетиката продажбата на топлинна енергия за битови нужди на топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни общи условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация София“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, които са одобрени от ДКЕР към Министерски съвет. С общите условия се регулирали търговските взаимоотношения с потребителите на топлинна енергия, правата и задълженията на страните, редът за измерване,

отчитане, разпределение и заплащане на топлинна енергия, отговорностите при неизпълнение на задълженията. Твърди, че ответникът не е упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 от Закона за енергетиката, поради което и общите условия са влезли в сила спрямо него. Твърди, че ответникът е имал задължение да заплати дължимите от него суми в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача като с приетите общи условия било регламентирано, че не се начислява лихва върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а такава се начислявала в случай, че клиента изпадне в забава, т.е. след изтичане на 45-дневния срок от датата на публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон. Поддържа, че ответникът не е изпълнил задълженията си да заплати исковите суми за доставена топлинна енергия до адрес в гр. София, ж.к. *****, ет. *****, абонатен № *****. В исковата молба се сочи също, че за периода от 05.2018 – 04.2020 г., ищцовото дружество е доставило топлинна енергия на насрещната страна, но ответникът не заплатил дължимата за това цена в общ размер на 5228,13 лева - главница за топлинна енергия, за което били издадени и фактури. Поддържа, че за периода от 15.09.2019-29.06.2021 г. ответникът е изпаднал в забава за плащане на сумите за топлинна енергия, поради което дължи обезщетение в размер на 674,93 лева. Твърди, че дължи и суми за дялово разпределение в размер на 59,10 лева – главница за периода от м. 06.2018 г. до м. 04.2020 г., както и 11,32 лева – лихва за периода от 31.07.2018-29.06.2021 г. Моли ответника да бъде осъден да заплати исковите суми.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника П. А. П., чрез особения му представител в който заявява, че не дължи исковите суми, тъй като между страните не съществува облигационно правоотношение. При условията на евентуалност прави възражение за изтекла погасителна давност на вземането. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени.

Към първоинстанционното производство е приложено гр.д. № 39894/2021 г. по описа на СРС, 42 състав. По заявление от 07.07.2021 г., подадено от “Топлофикация София” АД е издадена заповед за изпълнение на парично, с която е разпоредено на П. А. П. да заплати на заявителя главница в размер на 5228,13 лева - главница за топлинна енергия за периода м. 05.2018 – м. 04.2020 г., мораторна лихва върху главницата за периода от 15.09.2019-29.06.2021 г. в размер на 674,93 лева, главница за сума за дялово

разпределение за периода от м. 06.2018 г. до м. 04.2020 г в размер на 59,10 лева и мораторна лихва за сума за дялово разпределение за периода от 31.07.2018-29.06.2021 г. в размер на 11,32 лева, както и направените в заповедното производство разноси.

В първоинстанционното производство са събрани писмени доказателства и е прието заключение на съдебно-техническа експертиза.

С обжалваното решение съдът като е обсъдил събраните по делото писмени доказателства е кредитирал заключението на приетата по делото експертиза и е приел, че исквете са основателни като искът е отхвърлен в частта, с която е направено искане да бъде установено съществуването на мораторна лихва и е съобразил направеното възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните. При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно. То е и правилно като на основание чл. 272 от ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Във връзка с доводите, изложени във въззивната жалба съдът намира следното:

Предявеният положителен установителен иск с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 124, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 79, ал. 1 и чл. 86 от Закона за задълженията и договорите е допустим - предявен е от лице - заявитель, имащо правен интерес от установяване съществуването и изискуемостта на вземането си, за което е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК, против която е подадено възражение от длъжника. Предявеният иск има за предмет установяване на съществуването и изискуемостта на сумата, за която гр.д. № 39894/2021 г. по описа на СРС, 42 състав е била издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК и е подаден в законоустановения срок. Основателността на иска е предпоставена от това по делото ищецът да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти: съществуването на договорни

отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответницата топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на спорната сума.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. В §1, т. 2а от ДР на Закона за енергетиката е посочено, че „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Следователно клиент на топлинна енергия могат да бъдат само собствениците или титулярите на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот като без значение в този случай е дали реално ползват имота си или на тяхно име е открита партида при топлофикационното дружество.

Установява се от приетия по делото Нотариален акт № 10, т. II, рег. № 2840, д. № 163/2006 г от 13.03.2007 г. на Нотариус М.И., че П. А. П. е собственик на топлоснабдения имот в гр. София, ж.к. ***** ет. *****, за който е открита партида с абонатен № *****. Следователно и доколкото по делото се установява, че ответникът е бил собственик на недвижим имот – апартамент в топлоснабдена сграда, то за него е възникнало и задължението в качеството му на собственик да заплати доставената до имота топлинна енергия.

Неоснователна е въззивната жалба и в частта, с която е посочено, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че вземането не е погасено по давност.

Задължението за заплащане на потребена топлинна енергия представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл.111 б. „в” ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. За приложението на специалната погасителна давност съгласно цитираната разпоредба, не е

необходимо плащанията да са еднакви по размер. Затова като неотносим към спора следва да се прецени различният размер на всяко месечно плащане, обусловен от измерената потребена топлинна енергия и такса мощност”. (Тълкувателно решение № 3/2011 г. от 18.05.2012 г.).

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (каквито са процесните за главница), давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение). В частност задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни.

Съгласно чл. 31, ал. 1 от Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация София” ЕАД на потребители за битови нужди, приети с Решение по Протокол № 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на „Топлофикация София“ ЕАД и са одобрени с Решение ОУ – 1/27.06.2016 г. на КЕВР клиентите заплащат топлинната енергия по един от следните начини: на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноска; на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата и **една изравнителна вноска**; по реална месечна консумация. В случаите, когато дължимите суми са определени по прогнозна консумация, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки за отчетния период се издават кредитни известия за стойността на издадените фактури за прогнозните **стойности и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3)**. В чл. 33, ал. 1 е предвидено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия (за реално потребление или по прогнозно потребление) **в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят**, като срокът за плащане на сумите след издаване на изравнителни сметки също е 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят (ал. 2).

Следователно падежът на задължението за топлинна енергия за м. май 2018 г. е 15.07.2018 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение е 07.07.2021 г., т.е. не е погасено по давност. На същото основание не са погасени и главните и акцесорни вземания, за които е издадена заповед за изпълнение.

Следователно, предявените искиове са основателни до предявения размер, а обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено изцяло.

По разноските

На основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК на въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева за изготвено становище по въззивната жалба и сумата от 250 лева – разноски за особен представител във въззивното производство.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК П. А. П. да бъде осъден да заплати по сметка на Софийски градски съд сумата от 117,99 лева – дължима държавна такса за въззивна жалба.

Предвид изложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 3427/06.03.2023 г. по гр. д. № 23926/2022 г. по описа на СРС, 42 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК П. А. П., ЕГН-*****, от гр. София, ж.к. ***** ет. ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, с ЕИК-*****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Красно село, ул. ***** сумата от **50 лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение и сумата от **250 лева**, възнаграждение за особен представител.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК П. А. П., ЕГН-*****, от гр. София, ж.к. ***** ет. ***** да заплати по бюджетната сметка на Софийски градски съд сумата от **117,99 лева**, представляваща дължима държавна такса за въззивна жалба.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____